

VIANOČNÁ POVIEDKA

Čierne labute pokryté bielymi vločkami na tichom jazere, v hlučnom meste plnom pohybov. V ten jediný deň všetko stíchne, všetci stoja, zastavia. I labute stratia svoju farbu. Biela pokrýva svet a mnoho ihličia. Tá zelená radosť plná vôní. A sladko pichľavé včely, ukryté v teple svojich úľov, už darovali svoje plody tečúce po praskajúcich obláčkach.

Nazývajú ich medom. A ľudské pery sú ním potreté. Má farbu zapadajúceho slnka a občas príchut' prvých lesných malín. Batoliat jarnej lúky. Zalievaš si čaj s klinčekmi a sušeným ovocím. Miluješ a túžiš. A veríš a vieš. Pohyblivé obrázky a displej... vraj moderné a super cool. Či snád iPhon, iPad, smartfón, tablet.

A láska lieta v ovzduší a hľadá svoj príbytok. On a ona a oni. Úsmev a bozky . Nie tie plné vášní, ako keď muž miluje ženu. Také obyčajné a pritom neobyčajne intímne. A láska kráča po plameni štedrovečernej sviece a pýta si svoju večeru. Pridlho hladovala, pridlho čakala. Ak sú Vianoce dieťa v jasliach, tak potom je láska nevinná. Musí byť. Kto iný je čistejší? Kto dokáže kráčať po plameni?

Pozri, to padá hviezda, tam...vidíš? Ak nevidíš podlož si stolík, postav sa naň a načiahni. Rukou sa jej dotkneš, nedovolíš spadnúť. Nechceš čakať na splnenie snov. Vezmeš ich, pevne do rúk, stojac na malom stolčeku nádeje, ktorý Ťa podvihne k nebesiam. Rozsypaná škoricca na dlážke, nezmieta ju. Prstom v nej kreslí obrazy tejto noci. Sušené jablká zaliate horúcou vodou zo starej kanvice. Salónky, boli pekné a sladké, vraj. Modré i zlaté , pevne priviazané na bielych nitkách. A ich láska, v podobe detí ich všetky zjedla, nechala po nich len pozlátené obaly. A ona plakala, taká šťastná bola a on s usmieval a pobožkal ju, taký šťastný bol. Takí šťastní boli. Aj tí za oknami takí dnes sú.

Zo striech počuť vtáky ako spievajú. Sladké drierka a zvončeky a tichá noc. A láska a Boh a to malé dieťa.

Zalievaš si čaj s klinčekmi a sušeným ovocím. Miluješ a túžiš. A veríš a vieš.